

Voda se líně valila mezi rákosem a plynula dýchavičně svým rozlitém korytem. Občas okolo proplula kra, ale jaro už stačilo odnést ty nejhorší příznaky zimy. Sníh už skoro všechen roztál a čerstvý vítr přinášel od oceánu nad pevninu těžké mraky plné deště. Řece to však nevadilo. Převalovala se líně ve svých meandrech jako lvice při poledním odpočinku.

A s ní se převalovala v milostném objetí u břehu zakotvená hlídková loď pohraniční správy. Na ní stál muž v uniformě, který si držel před očima triedr a pozoroval protější břeh.

“Volodo, už zase.”

Z dek na dně lodi se vyklubala nejdříve hlava a za ní zbytek zeleného mužíka. “Co?” Jeho rozespálé oči dávaly jasně najevo, co si myslel o svém probuzení.

“Zase nasedli na čluny a přejíždějí na druhou stranu.” Sundal si dalekohled z očí. “Podej mi vysílačku.”

Voloda hrábnul pod sebe a vytáhl těžkou potvoru s dlouhou anténou. “A je to nutný, soudruhu staršino? Stejně se zase otočí a pojedou zpátky.”

“Jedou na ostrov.” Odpověděl soudruh staršina a začal mluvit do vysílačky. “Tady staršina Bataar. Hlásím se z úseku Ussuri-Malinovka. Asi třicet čínských invazivců překonalo koryto řeky a vniklo na ostrov Daman. Opakuji, třicet ozbrojených Číňanů vniklo na Damanský ostrov. Čekáme na instrukce.”

\*\*\*

Chodby Vladivostockého Pedagogického Institutu byly tiché. Šedivé stěny pokryté nástěnkami vyplňovaly celou budovu a vlastně celý život zdejšího osazenstva. Grigorij Krivošejev si vzpomněl na svá studia v akademii, ještě když byl mladíkem. Venku zuřila válka a on sám se učil, jak posílat lidi na smrt.

Tady to však bylo jiné.

Tady byla cítit nová doba. Mladí lidé vystudováni v myšlenkách moderního komunismu právě odtud šířili poselství dál. Od Leny až po Kamčatku. Tady se vychovávala generace nové epochy.

Pomalů procházel chodbou, dokud nenarazil na dveře označené nápisem Profesor Andrej Ivanovič Krušanov.

Opatrně zaklepal.

Přijal pozvání dále a otevřel dveře. Pomalu, takřka se zbožnou úctou vešel dovnitř a tiše za sebou zavřel.

Muž, který jej pozval, vystřelil z křesla a přispěchal až k němu. “Generále Krivošejeve, netušil jsem, že se setkáme ještě dnes.” Potřásl mu rukou a nabídnul židli. “Myslel jsem, že se nejprve ubytujete.”

Voják shodil z ramene ruksak na zem, ale neposadil se. “Už jsem ubytován. Spěchal jsem za Vámi.”

“Proč tedy s sebou taháte tu bagáž?”

“Je v ní něco, co by Vás mohlo zajímat.” Odpověděl Krivošejev. “Mohu?”

Pedagog uklidil stůl, na němž měl několik knih a papírů. “Prosím.”

Voják vyzvednul ruksak na stůl a otevřel jej. Vytáhl z něj zvířecí lebku a podal ji svému společníkovi. “Před pár týdny, během konfliktu s čínskými pohraničníky na Ussuri, našli naši chlapci tuhle krásku. Přinesli mi ji, že prý se zajímám o historii. Ale to víte, já vím, kdy si kde Stalin odložil posmrkaný kapesník, ale archeologie není moje silná stránka.”

Andrej Krušanov vzal do ruky lebku a pořádně si ji prohlédl. "Víc tam toho nebylo? Jako třeba další kosti. Přiznávám se, že vypadá dost neobvykle."

"Co mi dali, to mi dali." Pokrčil rameny voják. "Dokážete odhadnout, o co by mohlo jít?"

Vědec si vzal do ruky metr a začal lebku proměřovat.

"Slyšel jsem, že máte velké plány, soudruhu." Pokračoval Krivošejev. "Prý chcete založit institut, který by se zabýval historií a archeologií. Přímě tady ve Vladivostoku. Dost odvážné."

Krušanov na chvíli zvednul oči od lebky. "Proč si to myslíte?"

"Jsme osm tisíc kilometrů od Moskvy. To Vám nepřijde jako pádný argument?"

Krušanov zavrtěl hlavou. "Ani ne."

Voják se podrbl za uchem. "No vidíte. A přitom někteří lidé v Moskvě to za pádný argument považují."

"Mohla by to být lebka staršího hříběte." Prohlásil pedagog. "Co mě ale fascinuje, jsou ty podivné odlišnosti. Podívejte se třeba na nadočnicové oblouky a vůbec oční jamky. Oči musely být skutečně obrovské a zároveň to podle úchytů šlach vypadá, jako by používalo výraznou mimiku."

"Určitě jste slyšel, že Stalin byl především technokrat." Řekl Krivošejev. "Není to tak úplně pravda."

"Co je ale nejpodivnější, je ta mozkovna. Je obrovská."

"Prý měl zvláštní zálibu... v ponících."

Vědec se napřímil. "Houpat mě nemusíte. Dobře, před chvílí jste mi vyhrožoval, ale pitomce ze mě prosím nedělejte."

"Špatně jste mě pochopil, soudruhu Krušanove." Voják rozhodil rukama a posadil se. "Já plně podporuji založení toho vašeho institutu. Jsem taky historik. Vážím si vzdělání. Co ale chci, je to, abyste o této lebce mlčel."

Pedagog se s podezřením podíval na Krivošejeva a poté na předmět před sebou. "Chápu."

"Co mi tedy k ní můžete říct?"

Krušanov se mu podíval do očí. "Nedá se odhadnout, jak je stará, ale pravděpodobně to bude pozůstatek po nějakém vyhynulém zvířeti. Výška mezi metrem až dvěma metry, možná víc. Býložravec, spoléhal na zrak, možná i sluch, ale tím si nejsem jistý. Velmi inteligentní. Kdyby se člověk nevyvinul z opice, ale z koně, vypadala by naše lebka pravděpodobně takhle."

"Děkuji Vám, profesore." Krivošejev zabalil lebku zpátky do ruksaku a měl se k odchodu. "Jsem Vám zavázán."

Potřásli si rukama. "Už zítra musím odletět do Moskvy kvůli předváděčce TU-144."

"Ah, ten nadzvukový letoun." Pokýval hlavou profesor. "Už se jim to povedlo?"

"Ne, ale postupují dobře. Když se bude konstruktérům dařit, prolomí zvukovou bariéru do začátku léta."

"To by bylo skvělé." Povzdechnul si Krušanov. "To byste mi mohl z Moskvy občas dovést nějakou tu lebku už za tři hodiny."

Voják se zasmál. "Nashledanou, soudruhu profesore." A jal se chvátat pryč.

Profesor stál u dveří a pozoroval, jak se Krivošejev ztrácí v šeru chodby. "Nashledanou, soudruhu generále."

"A díky!" Ozvalo se z temna chodby.

\*\*\*

“Zdravím Vás, generále.” Mírně plešatý a lehce podsaditý muž si potřásl rukou s vysokým štíhlým chlapíkem. “Jsem rád, že Vás konečně po tak dlouhé době potkávám.”

“Dobrý den, pane Lairde.” Usmál se voják. “Jak se Vám líbí v Pentagonu? Jste spokojen?”

“Nemám námitek.” Laird se rozhlédl po své kanceláři. “Líbí se mi, že to tu nehýří přepychem. Vlastně se to k úřadu ministra obrany tak trochu hodí. Aspoň je vidět, že peníze jdou tam, kam mají.

Velmi obdivuji toto místo. Bez Vás by nebylo postaveno.”

“Ale bylo.” Zasmál se voják. “Kolečka se hýbou sama od sebe, jak jistě víte. Naším úkolem je jen udržovat je namazaná.”

Oba se zasmáli.

“Posaďte se, prosím.” Laird došel k minibaru. “Whiskey?”

“Ne, děkuji.” Odpověděl voják. “Jsem ve službě.” Chvilí přemýšlel. “Čekáme ještě na někoho?”

“Ano, ano.” Pokýval hlavou ministr obrany. “Měl by se k nám přidat ještě generál Clark.”

Voják vykouzlił úsměv na tváři. “Víte, on byl právě jmenován předsedou komise pro válečné památníky. Určitě má hodně práce s úvahami nad leštěním bot neznámého vojína.”

“Však jsem ho také do té funkce prosadil osobně.” Namítnul Laird. “A pozvání ministra obrany na skleničku se neodmítá, generále Grovesi.”

“Věřím, že on je ten typ, co neodmítá.” Zasmál se generál. “Ale z jiného soudku, než přijde. Co prezident Nixon? Jak se mu líbí v Bílém domě? Minulo jej jeho prvních sto dní v úřadě.”

“Víte, jak je problematické vyčistit úřad po demokratech?” Zeptal se ministr obrany. “To, že jste paranoidní, ještě neznamená, že vás nesledují. A Nixon je velmi podezřívavý.”

“Nedivím se.” Odvětil generál Groves. “Johnsonovi se dávala za vinu spousta věcí. Mnozí jej dokonce obviňovali z napojení na východní blok. Nebyl jste to vy, kdo jej nařknul z nečinnosti kvůli Československu?”

“Nevěřil bych, že generálové z Pentagonu tráví svůj čas sledováním lokálních televizních diskuzí v Nebrasce.”

“Byl jste aspirantem na ministra obrany. Samozřejmě, že jste byl prověřován.”

Lehce trpký okamžik byl přerušen zabušením na dveře. Na Lairdovo dále vešel rázným krokem energický muž. Postavil se do pozoru.

“Nazdar, Marku.” Pozdravil jej Laird. “Proč tolik formality?”

Nově příchozí voják se rozhlédl po místnosti. “Tak to sory. Většinou tady za dveřmi ještě stojí pár lidí, tak jsem myslel... Hele, budu muset rychle pádit. Mám ještě jednání. Bude to rychlé?”

“Obávám se, že ne.” Zatřásl hlavou ministr. “Whiskey?”

Clark se posadil nenuceně do křesla. “No, doušek si dám.”

Ministr sáhl do baru a vytáhnul lahev naplněnou zlatavým mokem a dvě sklenice. “Dalo by se říct, že naše setkání je v prvé řadě malou oslavou.” Naplnil obě sklenice a postavil flašku na stůl. “Naši astronauti dobyli Měsíc a vrátili se v pořádku zpět. To, myslím, za skleničku stojí.”

Clark sáhnul po flašce a přihnul si. “Já myslím, že jo.”

Zatímco Groves se snažil zahnat z tváře potměšilý úsměv, Laird pokračoval. “Samozřejmě

jsme zažili určité zklamání. Pro začátek naši hoši nenašli nic, co by stálo za to. Tam nahoře je jen pustina a prach." Vzal do ruky skleničku a prohlédl si jiskru. "Tedy alespoň pro veřejnost."

Oba generálové zpozorněli.

"Copak víte o oblasti 51?" Zeptal se ministr.

"Pane ministře..." Groves si povytáhnul límeček. "O oblasti 51 toho víme poměrně dost. Jen nevíme, kterou máte konkrétně na mysli. Tedy ne, že by to nebylo jedno. Řídil jsem stavbu áčka i béčka, ale..."

"Apollo 11 sebou vezlo mnohem větší množství paliva, než bylo třeba." Zamračil se Laird. "To je fakt."

"Především z bezpečnostních důvodů." Oponoval Clark. "To je taky fakt. I ten neoficiální."

"Takže čistě náhodou to palivo nesloužilo k dovezení stopadesátikilového artefaktu z obsidiánu, což je materiál, který se na Měsíci vůbec nevyskytuje, protože vzniká na dně oceánu výlevem lávy do vody?"

Oba generálové se na sebe podívali.

"To mi k tomu vážně nic neřeknete?" Ohradil se ministr. "Proč se takové věci musím dozvědět od mých soukromých spojek a ne od lidí, kteří jsou mi podřízeni?"

Clark se podrbl na hlavě. "No, existují postupy, které se dodržují už padesát let a ty jasně tvrdíš, že špiónážní informace se probírají jen s přímým nadřízeným a jen tehdy, kdy je to třeba. Nebo snad chceš, aby se ti na stole válely seznamy našich agentů?"

Laird si povzdechnul. "Vždyť to může být první kontakt s mimozemskou civilizací."

Mírně zwiskovaný generál do sebe hodil další sklenku. "Pochybuju. Podle mých informací to tam dovezli Sověti. Má jít o družici, tak jsme se na to chtěli podívat."

"Vy kradete z povrchu Měsíce Sovětské družice?"

"Zní to tak absurdně?" Zasmál se Clark. "Když je neohlásí, tak se to nepočítá, ne? Je to, jakoby jsme ji našli. Až ji rozebereme, tak jim ji samozřejmě vrátíme. Žádný stres, Melvine. Děláme to pořád. Celá padesát jednička je narvaná rusáckou technikou, ke které se nepřihlásili ani tehdy, když jsme jim ji chtěli vrátit."

"A oni nám nic nekradou?"

"Samozřejmě, že kradou." Odpověděl generál a škytnul. "A věř mi, že některé věci ani my zpátky nechceme..."

"Takže co s tím obsidiánovým šutrem?" Zeptal se Laird.

"Žádný šutr není, sakra. Je to jen krytí kvůli ruský špiónáži." Clark odložil poloprázdnou lahev zpátky na stůl. "Dokážeš si představit, jakou paniku to ve východním bloku vyvolá, až se dozví, že jsme na Měsíci našli mimozemský artefakt?" Podíval se na hodinky. "No, musím mazat. Sory, kámo." A vyšel vrávoravým krokem z místnosti.

"On nic neví, že?" Obrátil se Laird na Grovese, když se za odejívším generálem zaklaply dveře.

"Ale vymýšlel si moc hezky." Odpověděl generál. "Jednoho dne, až jej někdo donutí říct pravdu, bude i tak považována za lež. Byl by skvělým agentem."

"Dozví se alespoň něco od Vás?" Zachmužil se ministr obrany.

"Moc ne." Zakroutil hlavou voják. "Je to spíš otázka na CIA, ale samozřejmě momentální situaci sleduji. Nezapomeňte, že je to jen pár dní, takže se teprve skládá vědecký tým. Ale podle toho, co jsem se dozvěděl, je to na první pohled obsidiánová socha. Nic víc, nic míň."

Laird zvednul obě obočí. "Nějaké tajemné stvůry mimozemského původu, že ano? Vsadím se, že vůbec nevíte, o co by mohlo jít."

"Právě naopak." Odpověděl voják. "Víme úplně přesně, jaké zvíře ta socha ztvárňuje."

\*\*\*

Bylo takřka odpoledne, když po svahu hory stoupal muž malého vzrůstu. Oblečený do uniformy s pouštním vzorem rázně vykračoval do kopce bez zadýchání a jediného zaváhání. Vystoupal až na vrchol, kde setrval dalším voják podobného vzezření. Zasalutoval.

"Soudruhu generále Hau Pei-tsune, hlásím, že všech padesát tisíc mužů je nastoupeno a sešikováno u Xinjiangsko-Kazachstánské hranice."

"Děkuji." Pokynul jeho nadřízený. "Co zajatci?"

"Připraveni k pochodu." Hlásil mladík. "Osobní přiděly vody byly rozděleny a jsou nastoupeni v pozicích."

"Jak řekl velký učitel Sun-tse, učiň z okliky přímou a odveď nepřítele na okliku." Přikývnul generál. "Co dělá nepřítel?"

"Zpravodajci hlásí nulový výskyt letecké techniky a jedno aktivní pozorovací stanoviště v severozápadním směru. Nyní jsme však před jejich dosahem krytí terénem."

"Rádiový status?"

"Ticho." Odvětil mladík. "Veškerá rádiová aktivita je jen kazašská telegrafní stanice. Ruské vojenské frekvence mlčí."

Generál Hau si promnul bradu. "Dobře tedy. Vyražte na Zaysan."

"Rozkaz, soudruhu generále!" Mladík vytáhnul z holinky praporek a několikrát s ním mávnul.

Armáda se dala do pohybu.

Generál triedrem pozoroval okolní kopce, zatímco voják stál za ním a upřeně hleděl do dále.

"Soudruhu Lo Hsien-che. Vy jste nastoupil na akademii teprve loni, že?"

"Ano, soudruhu generále."

"Předpokládám, že děláte telekomunikační fakultu."

"Ano, soudruhu generále."

"Tak co sakra děláte tady?"

"Soudruhu generále? Já nechápu Váš dotaz."

Hau si sundal triedr z očí. "Pokud vím, spojaři se neúčastní ostrých bojových misí dříve, než odpřísáhnou věrnost Chiang Kai-Sekovi. Kdyby nepřítel získal znalosti našich kódů, mohlo by to celou misi ohrozit."

Lo přikývnul. "Ano, soudruhu generále. Taky z toho důvodu mi nebyly ještě žádné kódy sděleny."

"Tak proč jste tady?"

"Soudruhu generále, mám za úkol studovat jevy elektromagnetického, atmosferického nebo nukleárního charakteru."

Generál Hau si přitiskl triedr k očím a podíval se na svoji jednotku. "Okamžitě odvolejte všechny zpět."

"Soudruhu generále, jsem tu mimo jiné proto, abych neplnil tento typ rozkazů. Říše středu se nevzdává a neustupuje. Říše středu je ochotna podstoupit oběť, když má nepřítel vyložit své

karty." Lo se otočil čelem vzad, vytáhnul svůj triedr a pohlédl ve směru pochodu. "Již budou na dohled Sovětské pozorovací stanice."

Generál Hau přelétl triedrem údolí, skrz které postupovala jeho armáda. Na obou stranách se vynořily ruské bojové transportéry. Jeho vojáci je ze svých pozic nemohli spatřit. Zaostřil na nejbližší z nich. Nenesl žádné zbraně. Překvapeně pohlédl na svého dohlázeatele.

"Zajímavé, že ano?" Usmál se Lo Hsien-che.

Generál se zase podíval s dalekohledem do údolí. Transportéry se zastavily. Zajatci mezi nimi prošli bez úhony. V tento okamžik očekával Hau Pei-tsun zahájení palby. Neozvalo se však nic. Nezazněl jediný výstřel.

Jeho armáda se prostě vypařila.

Lo Hsien-che se usmál.

\*\*\*

Narvaný stadion řval. Osmička mužů letěla po dráze v rychlosti, jakou je člověk schopen svými silami dosáhnout.

"A vítězem běhu na sto metrů se stává Valerij Borzov!"

Dav se zklidnil. Vepředu bylo volné místo na sezení. V zaplněném stadionu to působilo jako pěst na oko...

"Jsme tu v bezpečí?" Ozvalo se ze záchodové kabinky vpravo.

Povzdech z vedlejší kabinky byl vypovídající, ale těžko mohl někoho uklidnit.

"Uvědomte si, že jsem pod neustálým dohledem. Jakmile zjistí, že jste mě kontaktoval, tak já ani moje rodina to nepřežijeme."

"Vaše obavy jsou zbytečné. Momentálně vás střídá váš dvojník. Vaši soudruzi nic nepoznají."

Povzdechnutí se tentokrát ozvalo z pravé kabinky.

"Bude to rychlé. Potřebujeme si jen ověřit zřícení druhého prototypu N-1."

"Ach tak. No, ve dvoustech metrech odešlo palivové čerpadlo a zřít se zpátky na zem."

"Aha." Ozvalo se zleva. "To zní skoro jako sabotáž."

"Pokud vím, tak nebyla. Prostě jen špatné čerpadlo. Další postup to ale zpozdlilo na příští tři měsíce. Abych se ale přiznal, myslel jsem, že vás bude zajímat něco jiného."

"Poslouchám."

"Před pěti lety jsme našli u Lukowa trosky nějaké německé posádky a ve zbořeništi bylo šest takřka identických zařízení, u nichž jsme neznali účel. Jedno zařízení se nám podařilo zrekonstruovat. To zařízení mělo na sobě německý nápis ApfelKlinke, tak nějakýho chytráka napadlo pojmenovat ho jabločnyj razyem."

"Počkejte, počkejte, můžete mi to přeložit do angličtiny?"

"Jablečný hever."

"Aha. Víte, že se tak jmenuje pálenka?"

"To vím.. Během testů to víceméně nic nedělalo. Když jsme do něj strčili kytku, vypadnula ven ta samá kytk. Když jsme do něj strčili králík, vyskočil králík. To samý se šutrem, vodou... Prostě zdánlivě nic. To se ale nadřazeným nelíbilo. Podle nich to k něčemu sloužit muselo."

"Zkoušeli jste to na lidech?"

"Tak trochu."

"Hm... jak trochu?"

“Podařilo se nám spočítat rozsah magnetických polí a jejich interference. Cívky, které na něm byly spletené, se nám podařilo plně napodobit a namontovat na obrněná vozidla...”

“Takže jste to vyzkoušeli na lidech.”

“Třináctého srpna nás napadla padesátitisícová čínská armáda na Kazašských hranicích. Nezbyl jim ani jeden muž. Takřka okamžitě se vypařili. Jenže...”

“Jenže co?”

“Tím jsme si ověřili, že jde o teleportér hmoty, který funguje způsobem něco za něco.”

“Co se z teleportu vynořilo?”

“Asi padesát tisíc... ehm, oranžových poníků. Ještě teď je po stepi nahánějí vojáci. Je to dost obtížné. Prý strašně kopou.”

“A kam se tedy podělo těch padesát tisíc Číňanů?”

“Čert ví.”

\*\*\*

Generál Groves procházel zadumaně chodbami Pentagonu. Ačkoli ho takřka každý zdravil, on neodpovídal. Sledoval zrakem podlahu a svíral v pravé ruce papírovou složku, zatímco míjel ostatní kolemjdoucí.

Když došel ke svému cíli, dveřím do kanceláře ministra obrany, zastavil, zhluboka se nadechl a potom rázně, ale ne příliš silně, zaklepal.

Zevnitř se nic neozvalo. Vůbec nic. Stál tam a čekal. Až příliš dlouho na generála. Nakonec se dveře přece jen otevřely.

Otevřel je sám Laird. “Jestli jsem Vás v telefonu správně pochopil, již není třeba spěchat.”

Groves zakroutil hlavou a přijal naznačené uvítání. “Ne, to není. Situace je momentálně stabilizovaná. Každopádně je už pozdě.”

Oba vešli do kabinetu a Laird pečlivě zavřel dveře. “Můžete tedy začít s podrobnostmi? Proč jste mi je nechtěl sdělit do telefonu?”

Generál si odložil a posadil se do křesla. “Pan prezident nasadil na váš telefon odposlech a nechtěl jsem, aby ven prosáklly informace dříve, než to bude nutné.”

“Jak jsem pochopil, katastrofa už nastala.”

“Ale když o ní nikdo nebude zatím vědět, dá nám to alespoň příležitost vyhnout se přímým následkům.”

“A jak prosím tě? Dle tvých slov jste zkusili všechno.” Rozhodil ruce ministr obrany.

“Situace se od našeho posledního telefonátu pozitivně vyvinula.” Prohlásil Groves. “Zjistili jsme, že se s ní dá domluvit.”

“S ní?” Laird nadzvednul obočí. “Můžete zajít do podrobností? Jak můžete u mimozemšťana předpokládat pohlaví?”

“No...” Generál si promnul bradu. “Oproštění se od předsudků je těžká věc, když se bavíte s něčím, co vypadá jako jednorozec, mluví ženským hlasem a plyně anglicky.”

Ministr obrany dopadl překvapeně do křesla a zíral mlčky na vojáka.

“Chcete se podívat, jak vypadá?”

Na stole přistálo několik černobílých fotek. Zatímco si Laird prohlížel záznamy, generál pokračoval.

“Pomocí rentgenu jsme zjistili, že obsidiánový materiál je jen obal. Když naši vědci schránku narušili, dostala se ven a prakticky okamžitě všechny okolo zotročila. Přijali jsme

okamžitá opatření a oblast izolovali, ale jak se ukázalo, železobetonové stěny a pancéřové dveře ji nedokážou zastavit.

Jakmile našla cestu na povrch bunkru, zahájili jsme dělostřeleckou palbu. Jak se ukázalo, přímý zásah granátem ji dokáže jen zpomalit.”

Ministrovi vypadnuly fotky z ruky. “Zpomalit?”

“Ano.” Kývl hlavou generál. “Exploze ji omráčí, ale nezničí.”

“Mám tomu rozumět tak, že na ni chcete použít nukleární zbraně?”

“To ani v nejmenším nenaznačuji.” Zavrtěl hlavou generál. “Tento způsob likvidace je totiž přesně to, co chce, i když osobně pochybuji, že by jí to ublížilo.”

“Proč, proboha?”

Groves se podíval na odhozené fotky na stole a jednu z nich si začal zadumaně prohlížet. “Protože chce deset kilo plutonia a dvacet litrů těžké vody. Pochybuju, že to chce k svačině.”

\*\*\*

Moře bylo trochu rozbouřené, ale takovou věc zaoceánská loď musí vydržet. Gregorij Krivošejev se díval skrz okénko na můstku a sledoval, jak se pomalu blíží země. Ne obyčejná země, ale Amčitka.

Amčitka nebyla svým způsobem významným ostrovem. Až dodnes. V roce 1867 ji car Alexandr Druhý prodal i s Aljaškou za hrst dolarů Američanům. Během druhé světové války na ní postavili letiště a teď na ní mají nukleární střelnici.

Krivošejev si povzdehnul a přehlédnul palubu. Byla to náročná cesta. Několikrát museli upevňovat plachty, které vítr serval dolů. Jedna bouře dokonce shodila z paluby takřka veškeré zásoby sena.

“Plnou parou vzad!” Zařval kapitán.

Lodní motory zařvaly a zatímco kormidelník prováděl obrat, kapitán se podíval na vojáka. “Soudruhu generále, jen neformálně, proč vezeme na neobydlený ostrov tolik koní? Vždyť tu není žádná tráva. Do několika dní pochcípají hlady.”

Generál se na námořníka podíval s despektem. “Víte, už jsem to snad stokrát vysvětloval těm koním a nejsem povinen to vysvětlovat Vám.”

Nechal kapitána jeho osobním zmateným myšlenkám a odešel z můstku. O to víc začal hloubat ve svých vlastních. Z Moskvy přišel jasný rozkaz shromáždit všechna zvířata a odvézt je sem. Nebylo přípustné, aby některé nechtyli, nebo nechali pro pozdější výzkum. Nechápal to.

Když loď přirazila k přístavišti, sešel po mostku na molo a zamířil k nejbližší postavě v uniformě. “Generál Groves?”

“Generál Krivošejev?”

Oba zasalutovali na pozdrav.

“Ani jsme nedoufali, že se vám podaří přijet včas. Pokus je už připraven.” Začal Američan. “Byly cestou nějaké potíže?”

“Museli jsme cestou jednou zastavit, protože vítr odfouknul do moře jeden... ehm, klobouk.”

“Z lodí se na oceánu ztrácí důležitější věci a nezastavuje se.” Ušklíbnul se Groves.

“To ano.” Potvrdil mu Rus. “Ale myslím, že to pochopíte za chvíli. Máte vše připraveno?”

Američan kývnul a ukázal směrem k podzemnímu tunelu. Krivošejev tedy mávnul rukou a v lodi se otevřely nákladní dveře.



Groves hleděl s otevřenou pusou na stovky a tisíce stetsonů, které se prohaly kolem. Sundal si čepici a poškrábal se na hlavě. "Něco takového jsem nikdy v životě neviděl."

\*\*\*

Vždy, když Groves procházel Bílým domem, cítil se nejistý. Od doby, co byl prezidentem Nixon, jeho míra nejistoty našla nové meze. Ohlédl se přes rameno, aby si ověřil, že vojáci za ním stále nesou bednu. Jejich strhané tváře napovídaly dost.

Zastavil přede dveřmi do Oválné pracovny a zhluboka se nadechnul.

"Přejete si?" Sekretářka s úsměvem z marcipánu mu darovala umrkaný pohled.

"Mám teď mít schůzku s prezidentem."

"Jistě, generále Grovesi, můžete vejít."

Opatrně zatukal a čekal, až dostane odpověď. Po chvíli mu otevřel Melvin Laird.

"Prosím."

"Dobrý den." Groves zasalutoval a vešel do místnosti. Tam zasalutoval Nixonovi, který seděl za svým stolem. "Pane prezidente."

Vojáci složili bednu vevnitř a zdekovali se pryč. Generál se najednou cítil osamělý.

"Můžu poprosit pana Grovese, aby nám tedy řekl, co se stalo?" Promluvil Nixon.

Grovesovi se v očích mihnul rozpačitý pohled. "Pane prezidente, momentálně chystáme podrobnou zprávu, ale mám tu předběžné hlášení. Jestli dovolíte...?"

"Prosím." Pokynul Nixon.

Generál vytáhnul ze složek papír. "Takže... Dle dohody Rusové přivezli na ostrov Amčitku svůj náklad, kterého se potřebovali zbavit. Do oblasti nukleárního impaktu jsme tedy přivedli padesát tisíc ehm... poníků a jednoho jednorožce. Pokus se částečně zdařil. Poníci zmizeli. Avšak když oblast vychladla, vyhrnula se z podzemí čínská lidová armáda..."

Nixona to nadzvedlo ze židle. "Cože?"

"Ti muži naštěstí nebyli agresivní. Byli po dohodě s Rusy převezeni do koncentračního tábora na Aljašce." Groves držel papír v ruce a čekal. "Mohu pokračovat?"

Nixon se posadil.

"Po té z podzemí vyšel okřídlený jednorožec..."

"Cože?"

"Pane prezidente, prosím nechte mě to dočíst. Data se momentálně analyzují. Nevím víc, než co tu mám."

Nixon se zase posadil.

"Takže... Z podzemí vyšel okřídlený jednorožec, ehm... fialový, a ten pronesl následující prohlášení:

Vážení lidé,

mé jméno je princezna Twilight Sparkle a jsem tu proto, abych Vás varovala. Už k nám neposílejte žádné Němce, Poláky, Japonce ani Číňany. Ani si nedokážete představit, jak velký kulturní šok to může pro ně být.

Jsm rádi, že jste pokročili ve studiu magie tak daleko a těší nás, že Vaše civilizace pokročila správným směrem. Pokud nás ale budete chtít kontaktovat, použijte prosím modernější způsoby komunikace, například papír a ne králíky nebo kytky.

Musíme Vás varovat, abyste se nesnažili pronikat do našeho světa, zvláště s těmi věcmi, co plivou jiné věci. V opačném případě budeme nuceni použít elementy harmonie. Dále si zde

prosím ještě chvíli ponechejte Sunset Shimmer, protože stále nenastal její čas. Bude ideální, když ji vrátíte tam, odkud jste ji vzali.”

Laird nadzvednul obočí. “Sunset Shimmer?”

Generál Groves vytáhnul západku na bedně, ta se rozložila a ukázala obsidiánovou sochu jednorožce.

Nixon se chvíli díval na sochu, chvíli na Grovese. “Kdy letí Apolo 12?”

“Přípravy jsou v plném proudu.” Odpověděl generál. “Počítám, že bychom ji mohli dostat na Měsíc kolem devatenáctého listopadu.”